

PŘÍBĚH PANÍ CERHOVÉ

Jmenuji se Zdena Cerhová. Narodila jsem se 2. 7. 1943 v Kamenici u Jihlavy jako válečné dítě a chtěla bych vám povědět svůj životní příběh.

Když skončila druhá světová válka, přestěhovala jsem se s rodiči do malé vesničky, Cerekvička u Vílance. Náš nový dům, číslo popisné 15, byl po odsunutých nebo prchajících Němcích před vojenskou frontou na západ. Na dvoře tohoto domu se stal můj životní převrat. Když přijela má babička z matčiny strany, uviděla u špatně zakryté studny mě, dvouletou dívku, kterou si dle svého uvážení odvezla s sebou zpět do Kamenice u Jihlavy. Vyrůstala jsem tedy pouze se svými prarodiči.

Vystudovala jsem osmiletou základní školu a ukončila ji závěrečnými testy. Rozhodla jsem se, že bych chtěla pokračovat ve studiu na střední zdravotnické škole, ale babička mi to zamítla. Po tomto babiččině rozhodnutí jsem ve čtrnácti letech začala pracovat. Moje první půlroční práce byla na státním statku a poté jsem začala pracovat v továrně Pleas v Lukách nad Jihlavou, kde jsem šila na šicím oddělení. V Lukách jsem se vyučila strojní šičkou.

V sedmnácti letech jsem se seznámila se svým budoucím manželem, který musel odejít na vojnu, kde se přidal do KSČ. Tehdy byla studená válka a já šila v Pleasu zateplené prádlo pro vojsko, o tom se ale nesmělo mluvit. Za rok se mi vrátil můj budoucí manžel a měli jsme svatbu. Když se nám narodily dvě děti, začala jsem pracovat pro Snahu v Jihlavě. Po onemocnění jsem musela tuto práci ukončit.

Můj manžel byl šikovný, hodný a laskavý. Rád pomáhal lidem ve vesnici. 1968, to je rok, na který nikdy nezapomenu. V tento rok nám vyhrožovali, že všichni komunisté budou pověšeni. Nejvíce nás

vydělalo, když za námi přišli a řekli, že stromů kolem cesty je dost a lan též....

V roce 1987 můj manžel zemřel. Dva roky po smrti mého manžela jsem se znovu vdala. Když jsem se vdala a moje dcera studovala vysokou školu, tak jsem byla přinucena se přidat do KSČ. Dostala jsem podmínku od pána, který v Jihlavě vládl, že buď se přidám do KSČ, anebo je možné, že moje dcera nedostuduje vysokou školu. Tak jsem vstoupila do KSČ, kde jsem musela vzít místo předsedy. Manžel nás odvezl za Nymburk, kde jsem přijala jeho syna a on přijal mé děti. Chodili jsme pomáhat do ovocných školek. Na Živnostenský list jsem chovala drůbež, kterou jsem jezdila prodávat na trhy. V padesáti letech jsem si udělala řidičský průkaz na osobní auto a kamion. Po dvaceti letech, co jsme s manželem žili, náhle zemřel.

Teď žiji v Sovenicích a trávím čas většinou na zahradě. Dala jsem se do pěstování hroznového vína. Čas utíká a já se stala babičkou osmi vnoučat a prababičkou pěti pravnoučat. Letos mi bude už osmdesát let. Mrzí mě, že po smrti mých rodičů, babičky a dědy, neteř spálila všechny dopisy a fotografie.

Za svůj život jsem zažila mnoho věcí a vždy jsem se řídila tímto mottem: „Každý by měl svůj život prožít tak, aby se za něj nemusel stydět.“